

Prof. Dr. AHMET KESKİN

(Temmuz 1982)

HOCAM KEMAL AHMET

Bundan 36 yıl evvel Teknik Üniversitenin Mimarlık Fakültesinde üçüncü sınıf Öğrencisi olarak Şehircilik dersine başladığım sıralarda dersin hocası Prof. Ölsner, sempatik haliyle bizlere bu yeni dersi hemen sevdirmişti. Bunda, o zamanki asistan, sonra doçent olan Kemal Ahmet beyin de payı olsa gerek diye düşünüyorum. Çünkü Profesör Ölsner, dersleri Almanca anlatır, Kemal Ahmet bey de bu anlamadığımız lafları anlamamızı sağlardı. Hala gözümün önünden gitmeyen, kulağımdan silinmeyen 18 numara yeşille doğa sevgisini nasıl benimsemiştik,

Daha sonra gene Kemal Ahmet bey sayesinde Profesör Ölsner'in Anadolu Yerleşmelerini, çeşme başlarını, köca çınarları ne denli sevdiğini öğrenmiştik,

O senenin stajını, Kemal Ahmet hocanın Orhan Safa beyle paylaştığı küçük odalarında imar planı çizerek yapmıştım. Ucu zımparayla düzleştirilmiş kurşun kalemlemlerle ozalit üzerine veya grafosun T uçlarıyla muşamba üzerinde itinayla çizdiğim çizgileri hocaya beğendirmek için ne emekler verirdik. O sıralarda başımızda Lami ağabeyle Gündüz ağabeyleri de tatlı anularla anımsıyorum.

Dördüncü sınıfın stajını da Kemal Ahmet Bey'le yapınca Şehirciliğe ilgim arttı. Seçme ders yaptığımı da hatırlıyorum. Sonra mektep bitti, askerlik yapıp soluğu Paris'te "Institut d'Urbanisme" de aldım. 1951 senesi sonbaharında memleketeye dönmek durumunda kalınca, ilk aklıma gelen Kemal Ahmet hoca oldu. Kolları sıvayıp, hocaya ilk mektubumu yazdım. Şehircilik Kürsüsüne asistan olmayı düşünmüş ve hocanın tasvibini almak istemiştım. Kısa sürede hocadan cevap geldi ve ben de sevinerek İstanbul yoluna koyuldum. Kürsüye girmeden önce bir müddet beklemek gerekti; galiba kadro meseleleri vardı. Hoca o sıralarda İzmir müsabakasına giriyordu. Bende yardımcıları arasına girip çalışmaya başladım. Sonra, kadrolar açıldı ve 1951 Aralık ayının son günü Hande hanımla beraber hocaya asistan olduk. O günden bu günü otuz yıl geçtiği halde bana daha dün gibi geliyor.

Hocayı yakından tanıdıkça, yaşamını gördükçe, samimileştikçe, ona olan sevgimin giderek arttığını fark ettim. İzmir müsabakasını kazanması sonucu evinde yaptığı faaliyetlerde, rahmetli sevgili Gülseli hanımı da tanıdık. Böylece kürsümüzün diğer mensuplarıyla birlikte adeta aileden olmuşuk. Bu başlangıç bağlılığı, bugün Hoca kırk küsür seneden sonra bizleri bırakırken de değerinden kaybetmek bir yana, daha arttı diyebilirim.

Arkamda kalan 30 senede hayatımın her safhasında, Hoca'yı bir ağabey gibi, bir baba gibi hep yanımda gördüm. Bütün akademik basamaklarımın vizesini ondan aldım. Yeterliliğim, doktoram, doçentliğim ve nihayet onu üzdüğümü gördüğüm tembelliğimi yenecek tamamladığım profesörlüğüm...Hastalandığım zaman hoca olarak, dekan olarak o vardı, evlenmemde ve daha sonra eşimin rahatsızlığında gene hoca olarak ağabey olarak Kemal Ahmet bey vardı. Hocayla geçen 30 senemin neresini hatırlasam hep tatlı anılar buluyorum. Bunun nedenini zaman zaman düşündüğümde, kendime bazı yanıtlar bulduğumu hatırlıyorum. Herşeyden evvel hocayı, yaşamını, düşünce tarzını beğendiğimi söyleyebilirim. Sonra hocam dediğim kişi, benim de feyz aldığım lisede okumuştı. Herhalde bu da beni etkiliyordu.

Bir başka bağı da, hocanın akademi yıllarında talebe cemiyeti başkanlığı sıralarında, dayımın akademi müdürü oluşunda buluyordum herhalde. Ama en mühimi, hocanın

meektepte hocalıkla bana öğrettiklerinin dışında, mektep dışı yaşamıyla da örnek alınacak bir ağabey oluşu da ağırlık taşıyordu.

Hoca, geride kalan 30 senede bana, beni kıracak bir söz sarf etmedi. Ayrıca bana güven duyduğunu da hissederek ona olan bağlılığım giderek arttı. Şimdi dekan olduğum sürede hocanın yaş haddiyle ayrılması kaçınılmaz bir olay görünürken yeni yasada niye “emeritüslük” yok diye düşünüyorum.

9 Temmuz günü hocayı yasal yönden emekliliğe uğurlarken, gerçekte onu yükümlülükleri azalmış olarak daha çok aramızda göreceğimizi umuyorum. Hocanın durmak dinlenmek bilmez karakteri, mesleki hayatını tamamen dolduracağına inanmama rağmen onu İTÜ Kampus danışmanlığında, Fakülte'deki Döner Sermaye işlerinin danışmanlığında, gene aramızda görmeğe devam edeceğiz.

Fakültemizin yeni öğrencileri ve yeni hocaları onunla beraber olmağtan mahrum kalacaklar. Bu hoca gibi yerini dolduran kişilerin arkalarında bıraktıkları yerlerin kolay kolay doldurulamayacak oluşundan kaynaqlanıyor. Arkada kalan bizlerin yegane tesellisi, yetiştirdiği kişiler olarak onu hiçbir zaman unutmayacağımızdır.

Hocam sana yeni bağımsız yaşamında en candan mutluluklar diliyorum. Bizler seni nasıl olsa yalnız bırakmayacağız, ama sen de bizleri unutmama razı olmadığımızı bilesin. Ellerinden ve yanaklarından öperim müsadenle.

*Otuz yıllık çömezim
Ahmet KESKİN*